

Dama de Treflă

Dama de Treflă

Volumul 1

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

*Îți mulțumesc că ești motivul pentru care am
început să cred că am noroc în dragoste!*

BOOKZONE

1. Nu sunt!

Una dintre cele mai mari înfrângeri pe care le-am trăit a fost să îmi dau seama că am acordat prea multă încredere oamenilor care m-au mințit de la început, aceleora cărora le-a păsat doar de ei înșiși, nu și de mine, care au plecat imediat ce și-au atins scopurile și au obținut ce au vrut.

BOOKZONE

„Eu nu sunt ca celelalte femei pe care le-ai iubit până acum. Poate, am aceleași toane, plăceri, atingeri, dar nu sunt la fel! Eu nu sunt genul de femeie care face din bărbatul ei un Dumnezeu doar pentru că îl iubește. Nu sunt acea femeie care să ierte și să îndure orice. Poate, pentru că nu sunt destul de puternică să rabd. Sau, poate, pentru că sunt destul de puternică încât să plec.

Eu nu sunt o floare de pajiște, ci una de vârf de munte. La mine trebuie să ajungi, să străbați, nu mă găsești pe oriunde. Nu sunt pentru oricine. Și nici pentru mine nu sunt mulți. Prea puțini se încapățânează să înțeleagă ceea ce nu știu atunci când nu le explică nimeni. Prea puțini mai continuă după ce au obosit. Iar eu nu sunt omul la care să ajungi ușor.

Eu nu sunt liniștită ca o zi de vară la amiază, când tot ce vrei să faci e să lenevești, sunt, mai degrabă, ca o zi ploioasă de septembrie, când privești de la fereastră și vrei să ieși, dar ți-e teamă că e prea rece și ai să răcești. Ca să mă ai pe mine, trebuie să riști pe ici pe colo, să te încapățânezi să fii ce nu au fost alții, pentru că nu sunt pregătită să las un oarecare să intre în sufletul meu.

Nu sunt ordonată în iubire și nici nu vreau să fiu, pentru că mie-mi plac sentimentele spontane și amintirile de moment. Îmi plac oamenii care nu iubesc după reguli,

nu sunt ușor de iubit, pentru că nici sigură pe mine nu sunt mereu. Am greșit de prea multe ori, am căzut de prea multe ori.

Eu nu sunt perfectă și nici nu vreau să fiu! Nu caut să mă iubești pentru ce vrei să fiu, ci pentru ce sunt, pentru ce nu sunt. Și nu sunt multe. Cum nici tu nu ești. Doar că eu am curajul să recunosc și ambiția să îndrept tot ce nu-mi place la mine.

Nu sunt stridentă și falsă. Nu sunt prefăcută. Nu sunt artificială. Nu sunt nici răspuns, nici întrebare. Nu sunt un om rău, doar că am învățat să le răspund oamenilor în funcție de cum mă tratează. Nu sunt drăguță, dacă nu meriți. Nu sunt ușor de convins, ușor de schimbat. Cum am mai spus, nu sunt pentru oricine. Eu sunt pentru cei hotărâți și serioși, ambițioși, reali.

Nu îți va fi ușor să mă cucerești, să mă ai. Nu îți va fi ușor să îmi câștigi încrederea, deloc! Dar cred că merită să încerci, dacă nici tu nu ești, la fel ca mine, ceea ce majoritatea oamenilor sunt.

Dacă la ușa sufletului meu aş putea lăsa un mesaj, acesta ar fi. Numai că nu se poate. Așa că sunt nevoită să mă lupt cu toți curioșii, să fac curat după ei, să mă adun, să mă reclădesc din bucăți și ruine uneori. Dar nu trecem cu toții prin asta la un moment dat?

Nu este sufletul fiecăruia dintre noi un mozaic de cioburi și bucăți lipite laolaltă? Și nu e fiecare dintre noi tentat să creadă că el sau ea a suferit mai mult decât ceilalți din simplul fapt că nu știm prin ce au trecut oamenii din jurul nostru?

Ei bine, eu am suferit! Dar nu fac din asta o dramă. Nu acum. Am înțeles că tot ceea ce trebuie să se întâmple, se întâmplă oricum și că nu mă pot opune sorții.

Eu nu am regrete și nu îmi pare rău că am trăit așa cum mi-a poftit inima să trăiesc.

Nu sunt perfectă și știu asta, accept asta, iubesc asta. Mă iubesc pe mine însămi și nu mi-e teamă sau rușine să o recunosc. În fond, cu toții ar trebui să ne iubim pe noi înșine. Cum altfel să știe ceilalți cum să ne iubească?

Mi s-a demonstrat că dacă eu nu am respect de sine, ceilalți, cu greu, mă vor respecta. Dacă eu nu am grijă de mine, ceilalți nu o vor face. Mi s-a demonstrat că înainte ca oamenii din jur să-mi fie ceva, orice, eu trebuie să îmi fiu.

A fost o vreme în care renunțam ușor, le arătam oamenilor slăbiciunile și rănilile mele. A fost o vreme în care eram mai naivă și credeam că dacă pun totul pe masă de la bun început va fi imposibil să nu fiu apreciată, iubită și prețuită.

Nu am fost!

Cred că ne place să primim câte puțin, câteodată. Cred că ne place să trăim cu siguranța că acolo e mai mult decât vedem, decât avem. Și suntem lacomi. Nu plecăm niciodată până nu am primit tot, până nu am epuizat tot, până nu am descoperit, aflat și înțeles tot ceea ce era de descoperit, aflat și înțeles.

Apoi, ne plictisim. Și vrem mai mult. Începem să căutăm mai mult. În altă parte, bineînțeles, pentru că înțelegem abia spre finalul vieții că, atunci când cunoaștem tot ce e de cunoscut la un om, ne rămâne doar să iubim și să o facem cu simț de răspundere, cu toate resursele și cu tot sufletul, cu toată determinarea. Numai că, atunci când înțelegem noi că trebuie să iubim după ce descoperim totul la cei de lângă noi, se întâmplă să fi plecat de lângă acei oameni care deja înțeleseseră că ei vor, pot și trebuie să ne iubească.

Eu cred în suflete pereche și în oameni sortiți să se iubească. La fel de mult cred și în idioți care se pierd pentru că au fost prea lacomi și au crezut că vor găsi mereu mai bine sau în zgârciți care nu oferă niciodată destul tocmai pentru că ei cred că nu se poate mai bine decât ceea ce oferă ei.

Întotdeauna e loc de mai bine, chiar și în iubire! Problema e dacă tu poți găsi mai bine, mai ales, dacă meriți mai bine. Poate că celălalt nu îți va cere niciodată socoteală, dar e ceva sau cineva care pune totul în balanță și are grijă ca lucrurile să nu se dezechilibreze niciodată prea mult.

În viață, toate se plătesc. Absolut toate: iubirea, ura, indiferența, ranchiuna, invidia, așteptările, ezitățile, minciunile. Toate! Dacă nu am fi trași la răspundere pentru acțiunile noastre, fie și de propria conștiință, unde am ajunge? Am fi la fel de buni, la fel de răi?

Eu nu știu dacă sunt bună sau rea, dacă sunt atrăgătoare sau nu, interesantă sau nu. Nu știu dacă e ceva ce mă definește și ceva care nu o face. Tot ce știu e că, dacă ar fi să fac un rezumat despre mine, ca acelea pe care le scrii la persoana a treia, aș scrie: *Femeia asta a iubit. Și a iubit fără să îi fie teamă de dezamăgiri și trădări, de minciuni și de măști. A iubit de parcă acest sentiment era singurul care o ținea în viață. Dar, cum toate în viață au un sfârșit, incluzând însăși viața, a venit o vreme în care această femeie a refuzat să mai iubească. Până a apărut cineva...*

Dacă te aștepti să mă găsești cuminte și liniștită, calmă și drăgăstoasă mereu, te înșeli. Nu sunt vreo sfântă. Sunt făcută din alegeri, din bune și rele, din cicatrici și păcate, din fapte bune și din greșeli. Sunt făcută din flori și din scrum, din zboruri înălțătoare și prăbușiri ucigătoare. Sunt făcută din toți oamenii care m-au iubit și din toți cei care m-au rupt în bucăți. Sunt suma a tot ce am trăit până acum, a calităților și defectelor mele.

Nu sunt femeie așa cum te aștepti să fiu. Și asta îți va plăcea, te va atrage, te va obliga să rămâi. Să vedem cât. Mereu am crezut că îți trebuie un gram de nebunie ca să îți dorești să trăiești alături de un singur om pentru toată viața când sunt atâtea milioane de oameni pe care i-ai putea cunoaște și iubi. Dar, în același timp, îți trebuie și un gram de înțelepciune pentru a înțelege că într-un singur om poți avea întreaga lume.

Eu nu am întâlnit acel om. Refuz să cred că l-am avut în brațe și că l-am pierdut. La fel cum refuz să cred că

tot ceea ce am simțit până acum a fost iubire în stare pură. Poate că a fost iubire, dar nu acel sentiment care să mă mulțumească pe deplin. Îmi place să cred că am păstrat desertul pentru mai târziu și că tot ceea ce am mai bun nu am oferit până acum nimănui din cauză că, până acum, nici eu nu am primit ce aveau alții mai bun.

Dacă te aștepți ca viața cu mine să fie o vacanță plăcută și liniștită, să știi că nu va fi. Viața cu mine va fi ca o cățărare pe munte, la altitudine mare. Dar promit că priveliștea va fi una minunată.

Și cum am spus: nu sunt perfectă, să nu te aștepți să fiu sau să încerc să mă schimb pentru tine. Nu o voi face, am să rămân eu însămi, orice ar fi! Dacă nu mă poți iubi așa cum sunt, ce m-ar face să cred că o vei face în vreun fel?

Recunosc, a fost o vreme în care am încercat să mă schimb. Și nu pentru că nu mi-ar fi plăcut cine sunt, ci pentru că altora nu le plăcea. Pentru că îmi doream să mă iubească, să mă dorească, să aibă nevoie de prezența mea în viețile lor. Pentru că voiam ca fericirea lor să depindă de a mea, la fel cum a mea depindea de a lor. Și am greșit!

Am încercat să mă cenzurez, în vorbe și în comportament, în tot ceea ce sunt: am tăcut și am mers mai departe atunci când aș fi vrut să îmi spun punctul de vedere, am fost prea drăguță cu oameni care nu au meritat-o niciodată, am iertat mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât aș fi vrut. Și nu am făcut bine!

M-am străduit să fiu frumoasă. Frumoasă, nu după standardele mele, ci după ale altora. Și am fost stridentă sau ștearsă, prea cuminte sau puțin vulgară. Oricum, nu cum sunt eu de fapt! Câte puțin din fiecare. Niciodată prea mult și în niciun caz prea puțin. Am fost mai puțin femeie și mai mult marionetă. Am dansat după cum îmi cântau alții, nu după cum îmi dicta sufletul.

Și am ajuns să îmi spun: *Tu chiar vrei să trăiești toată viața alături de oameni care nu te pot iubi pentru ceea ce ești? Tu chiar vrei să renunți la a fi tu însăși pentru a le face altora pe plac? Tu chiar nu vezi că nu are rost și că sunt persoane pentru care, oricâte sacrificii ai face, nu vei fi niciodată de ajuns?*

Și aveam dreptate! Nu meritau efortul, nu meritau să mă schimb. Cine nu te poate iubi pentru ceea ce ești, nu te poate iubi nicicum, oricât de mult te-ai schimba. Iar eu am renunțat demult să mă mai schimb pentru alții. Mi-am dat seama că... meritam mai mult.

Merit mai mult. Așa că ai face bine să fii cea mai bună variantă a ta. Nu am așteptat, trăit, suportat și sperat atât ca să mă dezamăgești la fel cum au făcut-o toți ceilalți. Nu!

Dar am să te las să mă descoperi pe parcurs și vei vrea tot mai mult. Partea bună e că am ce să-ți arăt, partea proastă e că am să o fac doar dacă meriți.

Va trebui să fii bărbat, dacă îți dorești să fiu acea femeie despre care vă plângeți cu toții că nu mai există.

Șinele scârțâiau sub greutatea trenului la fel cum hârtia scârțâia sub greutatea grafitului. Creionul meu curgea pe hârtia îngălbenită.

Eram atât de hotărâtă și rănită. Deși refuzam să recunosc.